

Mi a haza?

Mi a haza? Nehéz azt megmagyarázni annak, aki még nem vesztette el soha. Legjobban hasonlítható az egészséghez: ha van, nem tudjuk megbecsülni, de ha betegek vagyunk, ugyancsak sóhajtozunk, hogy Istenem, csak még egyszer add vissza az egészségemet.

Ilyen volt a magyar nép is: nem törődött az egészséggel, bevett mindenféle mérges maszlagot, amit Károlyi Mihály, Linder, Kunfi, Pogány, meg más gazemberek mértek bőségesen, míg egész el nem bódult és a Kun (Kohn) Béla karjaiba dült.

Kun (Kohn) Béla azt mondta: haza nincs, nemzet nincs, csak proletár van, mindent a proletároknak. Hogy kit értett ő proletárok alatt, nem mondta meg soha, de úgy látszik, saját magát és népbiztos társait, mert csak-ugyan azoknak adott mindent, amit elvett tőledek és ami a haza volt.

A haza — a család apa, anya, gyerekek, akik szeretik egymást, mert egy vér folyik az ereikben. A kommunisták megszüntették a családot, szabad szerelmet hirdettek, a gyerekeket el akarták szakítani szüleiktől, leleceházaiban neveltetni.

Az a ház, amiben születtünk, nevelkedtünk és ami a nagyapánké, apánké volt és ahová az ereszt alatti fészkekbe minden évben hűségesen visszajött a fecske: ez is a haza. A fecskének is az ő fészke a hazája. A kommunisták kommunizálták a házakat, kidobták a tulajdonosaikat és idegen, dologtalan csőcseléket telepítettek be, mert ők nem ismertek magántulajdont.

Más években, márciusban, mikor a hó már elment, kiment a gazda a földjére, megnézte a vetést. Milyen szép volt az a szép zöld szőnyeg. Tudtuk, hogy a kalászkok, amit majd nyáron aratunk, nekünk fognak kenyeret adni. A föld, amit őseink szántottak és ahol fiaink is először vették kezükbe az eke szarvát, ez is a haza.

A kommunisták eladták piros rongyokért a termést Bécsnek, vagy teletömték vele a terroristák száját. Gabonával üzerkedő vigécek már a géptől elvitték és a gazdának csak annyit hagytak, ami meghalni sok, de élni kevés volt. Ez volt a »föld köztulajdonba vétele«. Ezt adták ők földosztás helyett. Csak az a szerencse, hogy Isten büntetés utólérte őket, mielőtt még az egész termést ellophatták volna.

Elvettek ők mindent, aminek csak értéke volt és össze halmozták egy feneketlen nagy zsákban, amiben aztán Kun Béla. Kunfi, Pogány meg ezek »testőr gárdája«. a görbe orru, görbe lábu dobutcai lovastengerészek turkáltak könyökig.

Sok család, sok kéz, mindegy, hogy kastély vagy kunyhó, sok föld, szőlő, erdő, szántó, rét együtt alkotja a magyar népet és a magyar hazát.

Ezt tagadták meg, ezt vették el azok a bevándorolt kalandorok, akiknek még bizony egy csep vérük sem folyt érte. Egy haszon mégis van: és pedig az, hogy most már megtanultátok, hogy mi a haza!

Most visszanyertük a jó Isten kegyelméből, de a nagy munka még csak most kezdődik: meg kell a hazát tartani, melyet ezer és ezer külső és belső ellenség fenyeget. Barátunk nincs, nem számíthatunk senkire, csak saját magunkra. Fogjunk hát össze mindnyájan, álljunk egy szívvvel, egy lélekkel a mellé a férfi mellé, aki ma Magyarország zászlóját tartja kezében. Ez a férfi:

Horthy Miklós.

Ha ő hiv benneteket, sorakozzatok utána, mert vezetése alatt értetek, magyarokért, élünk, küzdünk és ha kell, szívesen meghalunk.